

var omtrent paa Jyttes Alder, var ikke køn men havde et Par varme, trohjertige Øjne.

„Kender du mig ikke?“ sagde hun.

I det samme foer der et Lysglimt over Jyttes raadvilde Træk.

„Meta! ... Er det dig!“

Hun tog først begge hendes Hænder; men da hun rigtig havde genkendt Veninden, slog hun Armene omkring hende med et heftigt Glædesudbrud.

„Det er dig! Det er virkelig dig! ... Men jeg forstaar ikke et Muk. Hvordan kommer du paa disse Kanter?“

„Jeg bor her!“

„Bor du her?“

„Ja, veed du ikke det? Vi flyttede hertil i Efteraaret. Min Mand har faaet Distriktslægeembedet i Jerve. Det er en Milsvej herfra. Jeg har fulgt min Mand i Praksis i det gode Vejr. Han har en Patient her paa Gaarden. Da jeg saa hørte, at du var kommen, maatte jeg dog hilse paa dig.“

„Men kære! Og jeg, som har tænkt dig siddende derovre paa Jyllands Heder for Tid og Evighed ... i det lille morsomme Hus, du engang sendte mig et Billede af. Stumpen her er altsaa din ældste.“

Jytte satte sig paa Hug foran den lille Pige, der ikke havde sluppet sin Mors Kjole.

„Og du har fire af den Slags!“

„Ja.“

Hun tog det betuttede Barn ind til sig og kyssede det paa begge Kinderne.